

"Vampire Night Hoofdstuk 11"

Voor hen verschijnt een grote houten deur. Alsof iemand wist dat ze eraan kwamen, ging de deur open. Een grote zaal, verlicht met kaarsen doemt op uit het donker. Met open mond staart Surya naar de reusachtige, rijk versierde pilaren, de ontelbare kaarsen en de meters hoge ramen met rode gordijnen.

"Waar zijn we...?" vraagt ze met een dromerige blik in haar ogen. Ze loopt over de gladde, massieve tegels die zich hier en daar tot een open gebloeide, rode roos vormen.

"Welkom in de Vampire Mansion" zegt Rima geheimzinnig "Volg me"

Onverwachts zwaait een volgende houten deur open. Stemmen, veel stemmen.

Als ze door de deur gaan, staan ze op een klein balkon met aan de linker- en rechterkant een trap naar beneden. Beneden ziet ze een rijk versierde zaal met allemaal mensen. Hun stemmen vervagen en alle ogen zijn gericht op de verstoorders van het feest. In de absolute stilte dalen Rima en Surya de trap af. Rima houdt haar kin omhoog en haar sierlijke, lange benen lijken te dansen op de trappen. Surya echter, is stijf van angst. Wie zijn deze mensen? Al haar bewegingen worden gevolgd door tientallen ogen. Er wordt gefluisterd.

"Wie is dat meisje?"

"Is ze één van ons? Ze ruikt anders"

Niet denken, het komt allemaal wel goed...

In plaats van te gaan praten met de anderen, loopt Rima verder naar het einde van de zaal toe. Surya volgt haar voorbeeld. Ze lopen door nog een hal en komen uit in een donkere kamer. De kaarsen flikkeren zachtjes als ze binnenkomen. Een rozenstruik groeit tegen de muren op en de knoppen staan al open. Tegenover een reusachtig raam staan twee banken met daarvoor een prachtig bewerkte theetafel. Op de lage tafel staat een houten dienblad met een theepot en vier kopjes. Het ziet er uitnodigend uit.

"Ga alvast zitten" zegt Rima "Ik ben zo terug"

Ze draait zich om en verlaat de kamer.

Surya gaat zitten op de bank en kijkt uit het raam. De maan staat tussen duizenden sterren, die schitteren als nooit tevoren. Het is gestopt met sneeuwen, ziet ze. De tuin, die één of twee verdiepingen lager ligt, is bedekt onder een dikke laag sneeuw. Zelfs de bomen, de grote, kale bomen, moeten zwichten onder het witte laken van kou. Zou het thuis even mooi zijn als hier? Nee, dit heeft ze nog nooit gezien. Dit is zo mooi... Voor het eerst sinds ze hier in deze wereld is, voelt ze zicht rustig worden.

Ik wil meer over deze wereld weten, denkt ze, ik wil er alles van weten...

Haar gedachten worden onderbroken door voetstappen. In de deuropening verschijnt Rima. Ze doet een stap opzij en een blonde man komt binnen, gevolgd door Kaname en de zwartharige jongen, Hatsu-Haru.

De blonde man draait zich naar Rima: "Laat ons even alleen"

Rima's ogen flitsten even van ijsblauw naar bloedrood, maar ze bleef rustig. Ze keek Kaname even aan en liep dan naar de gang toe.

De drie mannen gaan zitten op ene bank en Surya op de andere. De blonde man schenkt thee in. Hopelijk is het dat ook.

"Welkom, Mizuki, mijn naam is Jiro en ik heb de leiding hier. Kaname en Hatsu-Haru ken je waarschijnlijk al" Hij knikt hun kant op.

Hatsu-Haru kijkt verveeld naar buiten.

"Laten we haar maar gewoon vertellen waar dit op slaat, dat is gemakkelijker voor ons allemaal" zegt hij ongeïnteresseerd.

Kaname kijkt hem vanuit zijn ooghoek geïrriteerd aan.

"Het draait hier niet om jou, parasiet, maar om haar"

"Rustig blijven", zegt Jiro in poging tot het beginnende gevecht te verhinderen, "Bespaar ons jullie eeuwige geruzie. Zij heeft recht op een uitleg"

Hij keert zich weer naar Surya, die een beetje ongemakkelijk naar haar 'thee' staart.

"Drink maar, kind, het is gewone thee" zegt hij geamuseerd.

Voorzichtig nipt ze aan haar thee. Hmm, lekker, denkt ze, muntthee. Ze glimlacht naar de drie mannen.

Jiro glimlacht even terug, maar wordt dan serieus.

"Herken jij deze twee jongens?" vraagt hij en knikt weer naar Haru en Kaname.

Ze schudt van nee.

Kaname en Haru wenden ongemakkelijk hun blik af.

"Ze hebben een verleden met jou en jij met hen. Toen jij een nieuw leven tegemoet ging, zijn jouw herinneringen vervaagd tot slechts schimmen in je dromen"

Ze kijkt de twee jongens twijfelend aan. Van Kaname kon ik het verwachten, denkt ze, maar Haru ook?

"Ik kan niet alles in één keer aan je vertellen, dat zou te veel zijn. Ik vind dat je alles zelf moet ondervinden en alles opnieuw moet ontdekken. Dat is de beste manier. Daarom stuur ik je mee met Haru en Kaname. Zo kunnen we misschien een deel van je herinneringen terughalen"

Mijn herinneringen...alles opnieuw ontdekken... Met Kaname en Haru mee...

Wat?!

"Met die twee mee? Bedoelt u wonen bij hen!?"

"Zoiets" zegt hij met een warme glimlach.

Vertwijfeld kijkt ze naar haar thee. Misschien is dit de enige manier om mijn herinneringen terug te krijgen, denkt ze, en deze prachtige wereld... Ik wil hier niet weg. Kan ik hen vertrouwen?

"En mijn ouders dan? Zero? Mijn thuis? Wie zegt dat dit waar is? Ik werd zomaar ontvoerd en gebeten door een complete vreemde..."

Haru's ogen worden felrood en als een speer vliegt zijn hand naar Kaname's nek.

"Wàt? Je hebt haar gebeten!?" sist hij.

"Haru! Stop!" Brult Jiro "Daar was ik van op de hoogte. Rima vertelde het me"

Haru's ogen ontploffen bijna van woede. Dan opeens worden zijn polsen door een onzichtbaar touw aan elkaar gebonden en hij wordt teruggeduwd op de bank.

"Kun je je inhouden?" vraagt Jiro septisch.

Ondanks dat Haru Kaname haatvol blijft aankijken, lossen de onzichtbare touwen en kan hij zich weer bewegen.

"Waarom zou ik jullie vertrouwen?" vraagt Surya nog eens.

Haru begint te glimlachen. "Omdat je één van ons bent"

© maart 2009, AnimeVampire, BasicPublishing.nl